



GŁOS PABIANIC



PISMO POLSKIEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK IV

PIĄTEK 12 MARCA 1948 ROKU.

Nr 71 (999)

W dążeniu do jedności

Poteżna manifestacja wspólnoty ideologicznej

Zebranie łódzkiego aktywu PPR i PPS

W dniu wczorajszym w lokalu Centralnej Szkoły Partyjnej PPR odbyło się zebranie aktywu łódzkiego PPR i PPS, poświęcone omówieniu niedawnych wydarzeń w Czechosłowacji i zjednoczeniu partii socjalistycznej i partii komunistycznej w Rumunii. Przewodniczący z ramienia CKW PPS tow. red. Arski omówił tło i przebieg wypadków w Czechosłowacji, które w rezultacie doprowadziły do pełnego zwycięstwa czechosłowackiego obozu demokratycznego. Mówca w sposób dobitny podkreślił rolę Partii Komunistycznej w udaremnieniu zakusów reakcji czeskiej i międzynarodowej na zdobycze czechosłowackiej klasy robotniczej jak również rolę lewicy w łonie Partii Socjal-Demokratycznej, która w momencie kryzysu razem z dotychczasowymi organizacjami partyjnymi wywarła silny nacisk na prawicowe kierownictwo swojej partii, w rezultacie czego wybitnie przyczyniła się do osiągnięcia zwycięstwa obozu demokracji i do oczyszczenia własnych szeregów od elementów prawicowych.

Szczegółowe sprawozdanie o kongresie zjednoczeniowym obu partii robotniczych w Rumunii złożył tow. Ochab, który z ramienia

Perestrojka w Mandżurii

MOSKWA PAP. Agencja Sinhua podaje oświadczenie przedstawiciela generalnego sztabu chińskiej armii ludowej, który stwierdził, że odniesione ostatnio zwycięstwa nad wojskami kuomintangowskimi w prowincji Iczuan zmieniły w poważnym stopniu położenie na froncie w północno-zachodnich Chinach i wpływa na rozwój sytuacji w Chinach środkowych. Tylko dwie brygady wojsk reżimowych zdołały uniknąć rozbitcia w czasie walk w Iczuanie.

Rzecznik armii dodał, że na froncie południowym rozbito również poważne siły przeciwnika wstrzymując wszystkie jego natarcia. Pomimo wielkich mrozów dochodzących 30 stopni poniżej zera oddziały armii ludowej kontynuują swoje natarcie.

nia KC PPR obecny był na kongresie. Mówca przedstawił drogę, którą poprzez wspólną walkę z reakcją, dłuższe dyskusje ideologiczne, wypracowanie wspólnej platformy politycznej obu partii i szczegółowe przedyskutowanie jej na najniższych szczeblach organizacyjnych doprowadziło do utworzenia jednej połączonej Rumuńskiej Partii Robotniczej. W zakończeniu tow. Ochab zwrócił uwagę na konieczność dokładnego przestudiowania doświadczenia rumuńskiego przez cały

ruch robotniczy, a w szczególności przez ruch robotniczy w Polsce. „Należy przemyśleć doświadczenie rumuńskie w zestawieniu z naszymi, odmiennymi od rumuńskich, warunkami polskimi. Wierzymy bowiem, że wcześniej czy później dożyjemy tego święta, kiedy i u nas pęperowcy i pepesowcy znajdą się w szeregach jednej marksistowskiej partii — oświadczył tow. Ochab, co zostało przyjęte burzliwymi oklaskami wszystkich zgromadzonych.

W dyskusji, która rozwinęła się po referacie, zarówno członkowie PPS i jak i członkowie PPR stwierdzili iż jedność klasy robotniczej jest możliwa tylko wtedy, gdy bazuje się na jedynie słusznej teorii marksizmu-leninizmu i podkreślił konieczność wspólnej walki z prawicą nacjonalistyczną i wyeliminowania jej w szeregach ruchu robotniczego. Po podsumowaniu dyskusji przez tow. Ochab i tow. Arskiego zebranie, które stało się wyrazem dążeń do jedności robotniczej, zakończono odśpiewaniem „Czerwonego Sztandaru” i „Międzynarodówki”.

Przed nową ofensywą Markosa

Rząd demokratyczny Wolnej Grecji zapowiada wielkie działania wojenne na terenie całego kraju

RYM PAP. — Rozgłosił Wolnej Grecji donosi, że rząd generała Markosa ogłosił orędzie do narodu greckiego i do greckiej armii demokratycznej, w którym zapowiada znaczne rozszerzenie operacji wojennych na terenie całej Grecji.

Orędzie podkreśla, że ostatnie działania wojsk demokratycznych w Epirze do prowadziły do całkowitego rozbitcia oddziałów ateńskich, znajdujących się na tym obszarze.

Działania w Epirze są zapowiedziane

znacznie szerszych operacji wojennych i stanowią one wstęp do przygotowywanej od pewnego czasu ofensywy wojsk demokratycznych na wszystkich odcinkach frontu.

Rząd generała Markosa stwierdza, że działania wojenne będą się toczyć z nie słabnącą siłą na lądzie, na morzu i w powietrzu aż do ostatecznego złamania wojsk monarchistyczno-faszystowskich i aż do wypędzenia obcych imperialistów z ziemi greckiej.

Rząd wzywa wszystkich mężczyzn, —

Z okazji wydania

1000-ego NUMERU „GŁOSU ROBOTNICZEGO”

w dniu 14 marca r. b. o godz. 10,30 w sali Teatru „TUR” przy ulicy 11-go Listopada 21 odbędzie się

UROCZYSTA AKADEMIA

W części artystycznej wezmą udział: pp.: Andrzejewska, K. Bielińska, Dymśka, Dziewoński, Hanusz, Jankowski Łuczak, Pawłowski, Sykułska, duet taneczny Sutt. Konferencjer: Kazimierz Rudzki. Przy fortepianach: Franciszka Leszczyńska i Waldemar Finder.

Olbrzymia eksplozja w Jerozolimie

Siedziba Agencji Żydowskiej wysadzona w powietrze

JEROZOLIMA (PAP) — Gwałtowny wybuch na dziedzińcu głównej siedziby Agencji Żydowskiej w Jerozolimie, jaki miał miejsce w czwartek w godzinach porannych, spowodował wstrząs domów w promieniu przeszło kilometr. Słup gęstego dymu i płomieni wznosił się na wysokość setek metrów.

Na miejsce wypadku pośpieszyli natychmiast samochody osobowe i ciężarowe oraz pancerne auta policyjne. Zatrzymano przejeżdżające ulicą wszystkie pojazdy, celem przewiezienia rannych ofiar wybuchu do szpitala. W momencie eksplozji na dziedzińcu gmachu panował duży ruch, a wkrótce po tym słychać było rozpaczliwe krzyki setek ofiar pogrzebanych ruinami wysadzonego w powietrze gmachu.

Według pierwszych wiadomości, około 90 Żydów odniosło poważne rany, zaś 10 zginęło. Wśród rannych znajdują się wybitne osobistości Agencji Żydowskiej, jak dr Eytan, dyrektor prowadzonych przez Agencję kursów dla urzędników państwowych, oficjalny rzecznik prasowy Agencji, Hirsch i dyrektor radia państwowego — Edwin Samuel.

Na miejsce katastrofy przybyły wkrótce oddziały policji i wojska brytyjskiego. Na skutek zajęcia przez tłumy wroglej postawy wobec Anglików, w pobliżu gmachu Agencji Żydowskiej umieszczono samochody pancerne policji. Wybuch wstrząsnął całym centrum Jerozolimy, powodując panikę wśród przechodniów, którzy uciekali w popłochu.

Dzięki energicznej akcji straży pożarnej — pożar zdołano szybko ugasić.

Według wypowiedzi świadków eksplozji, na krótko przed wybuchem na dziedzińcu budynku Agencji Żydowskiej wjechał samochód amerykański, z którego podrzucono materiał

wybuchowy. Pasażerowie zdołali zbiec, natomiast samochód uległ zniszczeniu. Według innej wersji, samochód przejechał przez ulicę, przy której znajduje się gmach Agencji, i za-

trzymał się na krótko przed główną bramą. Pasażerowie podrzucili wewnątrz gmachu paczki, po czym w ciągu kilku minut nastąpiła niesłychanie gwałtowna eksplozja.

Czechosłowacja czci pamięć ministra Jana Masaryka

PRAGA (PAP) — Wiceprzewodniczący Centralnego Komitetu Wykonawczego Frontu Narodowego, Rudolf Slansky, wygłosił w parlamencie przemówienie, poświęcone pamięci Jana Masaryka. — Jan Masaryk — powiedział Slansky — należał do tych ludzi, którzy uratowali Czechosłowację przed niebezpieczeństwem walk wewnętrznych. Gdy ministrowie trzech partii politycznych podali się do dymisji dla podważenia podstaw republiki czechosłowackiej, Jan Masaryk ani przez chwilę się nie wahał, lecz kierował się miłością do narodu i głębokim patriotyzmem. W tych ciężkich dniach Masaryk dowodził, że żywi wiarę w zwycięstwo demokracji. Przyjął się on do odnowionego frontu narodowego i jako minister spraw zagranicznych udzielił właściwej odpowiedzi ty, którzy usiłovali miotać oszczerstwami na republikę czechosłowacką. Jan Masaryk podkreślił jasno i jednoznacznie, że będzie kroczył wraz z ludem, a w prywatnych rozmowach wyrażał przekonanie, że tak samo postąpiłby jego wielki ojciec.

Slansky następnie oświadczył, że partia komunistyczna Czechosłowacji napotykała w swej działalności politycznej na pełne zrozumienie ze strony Masaryka, który zrozumiał, że komu-

niści czechosłowaccy bronią kraju przed chaosem i zgubą. Oto dlaczego Jan Masaryk stał się przedmiotem szczególnie zacieklej ataków i obelżywych oszczerstw ze strony reakcji, która zaszczuła go na śmierć. Naród czechosłowacki — zakończył Slansky swe przemówienie — nigdy nie zapomni Jana Masaryka, wielkiego syna wielkiego ojca.



zdolnych do noszenia broni, by wstępowali do szeregów armii demokratycznej i podkreśla, że walka przeciwko rządowi ateńskiemu musi być prowadzona ze zdwojoną energią również i na zapleczu na terenach zajętych przez oddziały faszystowskie.

Guatemala przeciw Wielkiej Brytanii

PARYŻ, PAP. Agencja France Presse donosi z Gwatemali, że grupa posłów tamtejszego go parlamentu zażądała oficjalnie zerwania stosunków dyplomatycznych z Wielką Brytanią. Przez cały dzień trwała na ten temat dyskusja, która przybierała raz po raz gwałtowne formy.

Nowa powieść „GŁOSU”

Od jutra rozpoczynamy druk rewelacyjnej powieści B. RAJTONOWA p. t.:

„Punktualnie o 12-iej”

Żywy i barwny tok akcji w obrazach, pełnych napięcia i przykuwającej uwagę plastyki przedstawia bohaterską walkę partyzantów radzieckich z niemieckim najeźdźcą.

Przed oczyma czytelnika przesuwają się wstrząsające realizmem sceny walki bronią w rękę, zmagania z przemocą i podstępami zbirów gestapo, rywalizacji wywiadu i kontr-wywiadu, pełnych brawury i heroizmu wystąpień nieuchwytnych najeźdźców.

Tajemnica i krew — bohaterstwo i poświęcenie, składają się na emocjonującą treść powieści.

„PUNKTUALNIE o 12-iej — JUŻ JESTEM!”

Po konferencji londyńskiej

Nota ZSRR do rządów USA, Anglii i Francji

Nota radziecka, wystosowana do rządów Stanów Zjednoczonych, Anglii i Francji w sprawie konferencji londyńskiej jest jasnym i prostym zsumowaniem polityki państw zachodnich i Związku Radzieckiego w stosunku do Niemiec.

niebezpieczeństwa, jakie stanowią szersze plany amerykańskie. Jednym aspektem imperialistycznej ekspansji amerykańskiej w Europie jest t. zw. „plan Marshalla”, którego trzonem jest odbudowa ciężkiego przemysłu niemieckiego w interesie amerykańskich monopolistów.

Przeciwie — jak podkreśla nota radziecka — plan ten nie tylko nie jest skierowany przeciwko powtórzeniu agresji niemieckiej, ale włączając do bloku zachodniego również tę część Niemiec, gdzie zachowuje się dominującą rolę agresywnych monopolów amerykańskich, które jeszcze wczoraj były ostoją agresji hitlerowskiej, stwarza podstawy do nowej agresji.

Uprzemysłowienie Słowacji

Obecnie Czechosłowacki 2-letni plan gospodarczy przewiduje rozległe zarządzenia w kierunku uprzemysłowienia Słowacji. Jednym z takich zarządzeń jest projekt przeniesienia niektórych przedsiębiorstw przemysłowych do Słowacji z północnych okręgów Czech.

„Wimówki“ kandydują do Rady Jednolita lista wyborcza



Antonina Kamińska Pawlak Bronisława



Stefania Goszczyńska Maria Radka



Kurzawa Antonina Józefa Anusik

W dniu 15 marca „Wima“ wybiera swą Radę. Podajemy dzisiaj kilku dalszych kandydatów — raczej kandydatek jednolitej listy wyborczej.

Tow. Antoninę Kamińską Wimowcy doskonale znają. Nie będąc członkiem Rady, była istotną przedstawicielką przedalnią amerykańskiej. Nie ma takiej sprawy, której jej uczynność i energia nie poddały. Oddana

obowiązkom społecznym napewno w przyszłej Radzie wyróżni się aktywnością i ofiarnością. Całkowitym uznaniem cieszą się również pozostałe kandydatki. Każdy oddział wystawił najbardziej godne zaufania. Ponieważ nie wszyscy pracujący „Wimy“ znają je osobiście, podajemy dzisiaj zdjęcia kilku z nich. Są to tow. tow.: Antonina Kamińska, Maria Radka, Józefa Anusik, Bronisława Pawlak, Antonina Kurzawa i Stefania Goszczyńska.

Odnaczenie przodowników pracy Krzyżami Zasługi

W ubiegłym tygodniu w świetlicy Ośrodka Konfekcyjnego Nr 4 odbyła się w obecności zgromadzonej załogi robotniczej uroczystość dekorowania Srebrnymi Krzyżami Zasługi dwóch zastawionych pracownic firmy, ob. ob. Stanisławy Podsiadło i Kazimierzy Głowackiej.

„Bo mój tatuś dobrze pracuje“

Jak córeczka tow. Pstrowskiego oceniła swego ojca

Z wizytą u pioniera współzawodnictwa

Towarzysza Pstrowskiego spotkałem w chwili gdy wracał z kopalni „Jadwiga“ w Zabrze. Przyjrzał mi się uważnie, zmarszczył czoło i oświadczył: — Ja was, towarzyszu, już gdzieś widziałem. Nie mógł sobie jednak przypomnieć gdzie. Nie jest to zresztą dziwne, tyłu bowiem ludzi z różnych stron kraju ostatnio odwiedza i z tyloma ludźmi spotyka się na zebraniach i wjazdach, że zapamiętanie wszystkich jest niemożliwe. Gdy jednak powiem mu, że przyjechałem z Łodzi, przypomina sobie odrazu i rozjaśnia się: — Aha, „Głos Robotniczy“! — i wspomina wizytę w naszej redakcji, swoje rozmowy z włókniarzami łódzkimi i odpowiedź u syna, słuchacza Szkoły Oficerskiej w Łodzi. — Wasza gazeta — to pismo ludzi pracy — mówi tow. Pstrowski.

zajmuje się w wolnych chwilach. — Uczę się — odpowiada. — Uczę się czytać i pisać. Czytam już teraz swobodnie, ale nad pisanie muszę jeszcze dużo pracować. — I opowiada mi w krótkich i smutnych słowach historię swego życia, które szło drogami niedoli robotniczej, odsuwającej człowieka pracy od nauki. Ojciec jego umarł, kiedy Pstrowski miał 4 lata. W 8-ym roku życia zaczął służyć u gospodarzy na wsi i nikt go wtedy nie uczył trudnej sztuki pisania i czytania. Nie uczył się jej również gdy w 23-cim roku życia zaczął pracować w górnictwie. — Tylko w wojsku skończyłem półtora oddziałów szkoły powszechnej. Ale to było bardzo mało i bardzo dawno. Nic z tego nie zostało. A teraz nie może robotnik być niepiśmienny. — I z wdzięcznością opowiada o swoim koleźce, tow. Bejczuku, który pomaga mu w nauce. Towarzyska Pstrowska przynosi skromny poczęstunek górniczy i obraża się, gdy mówię, że częstowanie wszystkich gości narazić może na szwank ich budżet rodzinny. — Ależ nie. Mąż dobrze zarabia — odpowiada. — A powtórę wszyscy goście przychodzący do mego męża, są mi bardzo

bliscy. Rozmawiamy o noce noworocznej, którą tow. Pstrowski spędził razem z innymi przedstawicielami robotników i chłopów w Belwederze, jako gość prezydenta Bieruta. — Tam — mówi — u naszego prezydenta, nie liczyło się, że ja Pstrowski nie umiem pisać. Był tam pisarz, artyści, politycy. I byłem ja i moi koledzy i włókniarzy łódzkie. Byliśmy jedną polską rodziną. Bawiliśmy się dobrze, tańczyłem z towarzyszkami z Łodzi, z małżonką premiera Cyrankiewicza, z tow. Zofią Gomułkową... Już właśnie kończymy rozmowę i zbieram się do odejścia, gdy do pokoju wchodzi — Danusia. Danusia — to córka towarzyszy Pstrowskich, uczennica piątej klasy szkoły powszechnej. Wita się ze mną dosyć śmiało, jak przystało na 11-letnią pannę, a gdy pytam ją, czemu to ostatnio tyłu ludzi przychodzi do nich do domu, odpowiada marszcząc czoło i po chwili namysłu: — Bo mój tatuś dobrze pracuje. Tow. Pstrowski serdecznie pozdrawia „Głos“ i jego czytelników z okazji tysięcznego numeru. A. P.

Szlakiem osiągnięć kolejarzy polskich

Liczby, które nappełniają dumą

IV. BILANS TRZECHLECIA Kolej funkcjonuje u nas niemal w 100 procentach normalnie. Jeszcze są tu i ówdzie niedociągnięcia, jak na przykład brak oświetlenia i niepełne ogrzewanie pewnej części wagonów osobowych, ale braki te niewątpliwie zostaną wkrótce usunięte. W każdym razie szczegóły te nie mogą przesłonić ogromu osiągnięć kolejnictwa polskiego i faktu, że w szybkim rozwoju gospodarczym naszego kraju koleje nie zawiodły. Oto kilka cyfr: W roku 1946 — koleje przewiozły 246 milionów pasażerów, w 1947 — 326 milionów. W roku 1946 wybudowano 9 tysięcy metrów stałych mostów kolejowych, a w roku 1947 — 12 tysięcy. W roku 1946 odbudowano 2.140 km torów a w roku 1947 — 2.470 km. Podobne są dalsze cyfry, dotyczące napraw parowozów, wagonów osobowych i towarowych, sygnałów i innych urządzeń kolejowych. Do tych cyfr dodajmy jeszcze jedną, bardzo wymowną: punktualność na kolei wynosi w chwili obecnej 98 procent. Znaczy to, że w 98 wypadkach na sto pociągi opuszczają sta-

cję lub przybywają na nią ściśle według rozkładu. POU CZAJĄ CE ANALOGIE Różny zasadniczo charakter pracy kolejarza i robotnika przemysłowego utrudnia porównanie wyników pracy. Są jednak pewne wskaźniki, umożliwiające w sposób ściśły zobrazowanie stałego wzrostu wartości bezwzględnej pracy kolejarza. I znów kilka cyfr: Podczas gdy w 1945 roku ilość pracowników służby mechanicznej na 1000 przejechanych parowozokilometrów wynosiła 8, to w jesieni 1947 wynosiła ona tylko 5,3. Podczas gdy na przełomie 1945-1946 roku drużyna parowozowa przejeżdżała miesięcznie przeciętnie 1200 km, pod koniec 1947 roku przejeżdżała 1900 km. Podobnie przedstawia się sprawa z wykorzystaniem maszyn. Podczas gdy w połowie 1945 roku przeciętny dzienny przebieg parowozu wynosił 110 km, to jesienią 1947 roku wynosił już 147 km. Przytoczone cyfry w sposób niedwuznaczny świadczą o tym, że podobnie, jak w przemyśle, kolejnictwo polskie w ciągu minionego 3-letnia wykazuje stały wzrost wydajności pracy, wykorzystania maszyn, a co za tym idzie zmniejszenie kosztów własnych

SMIAŁE SPOJRZENIE W PRZYSZŁOŚĆ Plan trzyletni, plan dobrobytu i sytości, postawił poważne i konkretne zadania przed każdą dziedziną naszej gospodarki narodowej. Zadania, postawione przed kolejnictwem polskim, są oczywiście ściśle związane z całością naszej działalności gospodarczej. Rozmiary naszego eksportu i importu, zaopatrzenie ludności pracującej w żywność i opał, terminowe rozprawienie wszelkich dóbr materialnych i kulturalnych — wszystko to jest zależne od pracy kolei. Według planu na rok 1948 kolej polska winna zwiększyć ilość przewozów o 20 procent przy zachowaniu obecnego stanu zatrudnienia. Rzecz jasna, że wykonanie tego zadania wymaga przeprowadzenia szeregu prac inwestycyjnych, a przede wszystkim — dalszego zwiększenia wydajności pracy. Cel ten zostanie osiągnięty, jeśli w kolejnictwie rozwinię się współzawodnictwo pracy. O tym, że ruch ten ma duże szanse powodzenia i że kolejarze polscy w pełni doceniają jego rolę świadczy fakt, iż w szeregu jednostek a przede wszystkim w niektórych warsztatach głównych, ruch ten rozwinął się samorzutnie. A.P.

Pytam towarzysza Pstrowskiego, czym

